

«...Ιππεύει τότε της Πέτρας ο Αιμιλιανός...»

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τιμώντας τη ζωή και το έργο του Εθνομάρτυρα Μητροπολίτη Γρεβενών Αιμιλιανού δίνουμε στη δημοσιότητα σημαντικά στοιχεία από την δράση του (και σε φωτογραφικό υλικό) όπου κυρίαρχο ρόλο παίζει ... η ηγετική και μαχητική φυσιογνωμία του που μέχρι σήμερα παρέμεινε στην αφάνεια ή/και δεν έτυχε να έχει στο παρελθόν την αντίστοιχη μεγάλη δημοσιότητα που του αξίζει. Στις περισσότερες αναγνωρίστηκε μετά από χρόνια το πρόσωπο του Αιμιλιανού, επίσης τώρα αναγνωρίζονται οι φωτογράφοι αυτών που είναι οι Αφοί Μανάκια αποδεικνύοντας τη μεγάλη συμβολή τους στην ιστορική τεκμηρίωση των μεγάλων αυτών γεγονότων.

«...Ιππεύει τότε της Πέτρας ο Αιμιλιανός...»

Σε εκτενή ανταπόκριση του Νικολάου Γεωργιάδη («Πυγμαλίων») δημοσιογράφου της εφημερίδας «Αλήθεια» της Θεσσαλονίκης από την 15η μέχρι την 31η Ιουλίου 1908 από το Μοναστήρι αναφέρεται :

«...Ιούλιος.

Πανηγυρικά έορταί είχαν ήδη επισφραγίση την ανακήρυξιν του Οθωμανικού Συντάγματος. Από των τεσσάρων σημείων της πολυπαθούς Μα-κεδονικής γης αυτοβούλως έσπευδον εις τας πόλεις τα Ελληνομακεδονικά σώματα, ίνα καταθέσωσι τα τετιμημένα όπλα της αμύνης προ του αναστηλω-θέντος βωμού της θεάς Ελευθερίας. Τόσον εις τας πόλεις όσον και εις τα χωρία και αυτός ακόμη τας καλύ-βας οι πατρώζοντες απόγονοι του βουλγαροκτόνου Αυτοκράτορος και του

Με-γάλου Στρατηλάτου πυρετωδώς ητοιμάζοντο να υποδεχθώσι τα ξεφτέρια των βουνών μας...

Το Μοναστήριον... Και τίς Έλλην δεν είχε την υπερήφανον αξίωσιν να ίδη αυτό πρωτοστατούν εν τοιαύταις εθνικαίς εορταίς;

Το κατά του ατιμωτικού ζυγού της απολυταρχίας και του βαρβάρου μι-σελληνισμού των ποικιλωνύμων προπαγανδών στήθη ατρόμητα, τόσον πνευ-ματικά όσον και σωματικά, αντιτάξαν ελληνικώτατον αυτού στοιχείον δεν η-δύνατο εν τη περιστάσει ταύτη παρά πλησιφαώς να εξωτερικεύση τους παλ-μούς της καρδιάς του και δι' υποδοχής μεγαλοπρεπούςν' αποδείξη ότι οι κά-τοικοί του είνε γνήσιοι απόγονοι των αρχαίων εκείνων Ελλήνων, οίτινες ενθριάμβοις και εορταίς, πανηγύρεσι και θυσίαις πνευματικαίς υπεδέχοντο τους δορυκτήτορας αυτών νικητάς διά να τους στεφανώσωσι με των κλάδων της ελαίας τον μυροβόλον κότινον.

Η 25 Ιουλίου είχαν ορισθή ως ημέρα υποδοχής των Ελληνομακεδο-νικών σωμάτων της περιφέρειάς Μοναστηρίου. Η συγκέντρωσίς των εγένετο εν τη ελληνικωτάτη κωμοπόλει Μεγαρόβω, οπόθεν θα κατήρχοντο εις την Μητρόπολιν της επαρχίας, το εύανδρον Μοναστήριον.

Τας προετοιμασίας είχαν αναλάβη εξ ονόματος της Ελληνικής Κοινότη-τος ο Μουσικός μας Όμιλος η «Λύρα». Η αγορά θα έμενε - όπως και έμεινε -κλειστή δι' όλης της ημέρας.

Τα κοινοτικά σωματεία, αι κυρίαί και δεσποινίδες, οι διδάσκαλοι και μαθηταί, τα προεδρεία των συντεχνιών και των αδελφοτήτων, οι αντιπρόσω-ποι των πέριξ Κοινοτήτων, όλοι οικειοθελώς ανελάμβανον να δαπανήσωσι χρήμα αδρόν, ίνα εξωτερικεύσωσι την εθνικήν των υπερηφάνειαν επί τω πρωτοφανεί δια τον τόπον μας γεγονότι. Όλοι εσφυρηλάτουν με την σφύραν εκεί-νην την πνευματικήν, ην ισχυροποιεί και οξύνει το αγνόν Ελληνικόν αίσθημα και δι' αυτής επί αρραγούς άκμονας διέπλαττον σιδηρότευκτον ευριύκυκλον δακτυλοειδή άλυσον. ήτις μετ' ολίγας στιγμάς έμελλε να περισφίξη στενότατα. εις εναρμόνιον πανελλήνιον χορόν τους πανηγυριστάς Μακεδόνας και Κρήτας, Θεσσαλούς και Ηπειρώτας, Μικρασιάτας και Μωραίτας και πάντας τους προς την φωνήν της αμύνης προσδραμόντας λοιπούς Έλληνας και συνδέση αυτούς, άπαντας, εις μίαν λατρείαν, εις ένα αίνον, προς εν όνειρον, προς μίαν Ιδέαν...

Τρισόλβιοι οι γέροντες, ευδαίμονες οι άνδρες και γυναίκες και οι νέοι οι ιδόντες την εθνικήν εκείνην εν Μοναστηρίω εορτήν, μακάριοι δε και οι μικροί της Πατρίδος βλαστοί μαθηταί, των οποίων αι καρδίαι διαπλάσσονται ελλη-νοπρεπέστατα με τοιαύτης εθνικής αναγεννήσεως αλησμόνητα ιστορικά

γεγο-νότα,

Ήτο ημέρα Παρασκευή, Με τους βαρύγδουπους, όσον και ενθουσιώδεις ήχους της καμπάνας αι οικίαι εκκενούνται. Συνταγματικοί ελεύθεροι άπαντες: υπερδεκακισχίλιοι πολίται και αντιπρόσωποι των περίξ κωμοπόλεων υπεχίλιοι χωρικοί αντιπροσωπεύοντες την πολυστενάζουσαν υπαίθρον χώραν, προσέρχονται και κατακλάζουσι την αυλήν και τους περίξ της εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου δρόμους. Αι γυναίκες και τα παιδιά κατολαμβάνουσι τας κεντρικωτέρας οδούς, δια ν' αποθαυμάσωσι της μεγαλοπρεπούς παρελάσεως την πρωτότυπον εκτύλιξιν.

Υψούνται τα Λάβαρα.

Μυριόστομοι ζητωκραυγαί διερμηνεύουσι μίαν εναρμόνων των αισθη-μάτων της ψυχής συναυλίαν. Προηγείται το λάβαρον της Ελευθερίας. Παρι-στάνει νέαν φυσικού μεγέθους με ολόλευκον χιτώνα και πορφυράν χλαμύδα στεφανούσαν τους νικητάς και επιτάσσουσαν την ανάγνωσιν δύο γλυκυτάτων ρητών: «Τοις προμάχοις της Ελευθερίας η Πατρίς ευγνωμονούσα» και «Είς οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί Πάτρης». Λάβαρον πολυδάπανον. Είχε στολί-ση αυτό ο χρωστήρ και η φιλοκαλία των μεγαλοφρόνων δεσποινίδων της α-γλαοφήμου Ελληνικής Κοινότητος Μοναστηρίου.

Το λάβαρον της Ελευθερίας συνοδεύει το των μαθητών του Γυμνασίου.

Το πλαισιοί είς ιερός και εθνικός συμβολισμός, όστις συνδέει τα ομηρικά με τα σημερινά «κλέα ανδρών». Εν τω μέσω οίνε εξωγραφισμένη η εικών του νι-κτητού Αχιλλέως σύροντος υπό τα όμματα των Τρώων τον νεκρωθέντα Έκτορα. Κύκλωθεν μία ανθοδέσμη διασκορπίζει όλην την μυρίπνοον ιδέαν του ε-θνικού ρητού «Αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων».

Έπονται κατά σειράν τα λάβαρα της Κοινότητος Μοναστηρίου, των Δημοδιδασκάλων της υπαίθρου, των περίξ κωμοπόλεων, είκοσι και πέντε Συντεχνιών Μοναστηρίου, πενήκοντα περίπου ορθοδόξων χωρίων, όλα βα-ρύτιμα, βαρυσήμαντα. Ιδιαιτέραν σημασίαν εις τον πανηγυρισμόν εκείνον τον αλησμόνητον προσέδιδεν η ανύψωσις των λαβάρων υπό των αντιπροσώπων των χωρίων της υπαίθρου γης, καθ' όσον τρανώτατα απεδείκνυον τοιουτο-τρόπως οι πολυπαθείς αγρόται ότι το Ελληνομακεδονικόν κίνημα ήτο επιβε-βλημένης εγχωρίου αμύνης αποτέλεσμα και ουχί ξένης επιβολής προπαγανδι-κόν επιχείρημα...

Με έν θούριον της ορχήστρας ανυψούται και το χρυσοποίκιλτον λάβαρον του Μουσικού Ομίλου η «Λύρα» Προσέρχεται και η στρατιωτική μουσική και απόσπασμα στρατού παντός όπλου συνοδεύει την όλην πομπήν.

Βαδίζομεν προς την εξοχήν. Υπερτεσσαράκοντα νέοι τάσσονται φρουροί της τάξεως Λόχος μαθητών του Γυμνασίου τιμητικώς ακολουθεί το λάβαρο, της Ελευθερίας. Προχωρούμεν. Φθάνομεν εις τα εξοχικά καφενεία Δεβεχανί-ου. Τα τρισδεδοξασμένα των βουνών παλληκάρια, τ' ακριβοθεώρητα ξεφτέρια της ραχούλας κατέρχονται ίνα διχθώσι τον αδελφικόν ασπασμόν των ομαιμό-νων και ομοφρόνων αδελφών των. Συναντώμεθα...

[Συνεχίζεται]